

عصر آزادی

روز‌نامه فرهنگی، اقتصادی، اجتماعی، ورزشی و سیاسی

صاحب امتیاز: **موسسه مطبوعاتی پیمان**

مدیر عامل و مدیر مسئول: **سید فرید پیمان**

رییس هیئت مدیره و سردبیر: **دکتر سید وحید پیمان**

لیتوگرافی و چاپ: **شاخه سبز**

گروه ۴ رتبه بندی معاونت امور مطبوعاتی و اطلاع رسانی وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی

رتبه:۵۸ امتیاز: ۴۵/۱

نشانی:

تهران - خیابان حافظ نرسیده به زیر گذر حسن آیلد - پلاک ۹۷ - طبقه سوم

صندوقپستی:۷۱۸۴-۱۵۸۷۵

تبریز - خیابان ارتش جنوبی - نرسیده به چهار راه باغشمال

جنب کویچه حاج رضا - پلاک ۵

تلفن:۰۵۰۳۵۳۰۰۰۳۵۳ و ۳۵۵۷۷۷۷۰۳-۰۴۱

فکس:۰۴۱۳۵۵۷۱۸۱۰۳

مسئول آگهی ها:۰۴۳۳۰۰۹۱۲۴۶۶

لینک تلگرام: https:// telegram.me /asrazadi.ir

Email: asrazadi۹@gmail.com

www.asrazadionline.ir

قاسم آهنین‌جان درگذشت

قاسم آهنین‌جان، شاعر و منتقد ادبی در سن ۶۳سالگی درگذشت.
سعيد پيمايکاني، شاعر با تاييد اين خبر به ايسنا گفت که قاسم آهنين‌جان در غروب روز سه‌شنبه (چهاردهم اردیبهشت‌ماه ۱۴۰۰) در بي ابتلا به بيماری سرطان از دنيا رفته است.

قاسم آهنين‌جان که از شاعران مطرح خوزستان بود، در تاريخ ۲۶ شهريور ۱۳۲۷ در شهر اردبيل متولد شد و بزرگ‌شده اهواز بود. او فعاليت جدی خود در زمينه ادبيات را از اواخر دهه ۱۳۶۰ با انتشار شعرهايش در مجله «دنياي سخن» آغاز کرد. از آثار آهنين‌جان مي‌توان به «نکر خواب‌های بلوط»، «شاعر مرگ خوشي مي‌داند»، «خون و اشراق بر ابرغوان جوشي‌ها»، «بخت تاريک در آفاق بنفشه و پروانه»، «گلي برای غريبان تا هميشه»، «برق رگ‌ها بر يولاد ديربا» و ... اشاره کرد. او که در کارنامه‌اش فعاليت سينمائي هم دارد در سال ۱۳۸۶ برنده بهترين فيلمنامه در جشنواره سراسري فيلم «ودت» شد.

تجربه‌ای معنوی که جایگزین زیبایی از دست رفته می‌شود

یکی از مخاطبان سیما اتفاقات یکی از قسمت‌های برنامه تلویزیونی «زندگی پس از زندگی» را مرور کرده و حس و حال معنوی‌اش را شرح داده است. روایت جوانی که پس از تصادف زیبایی ظاهری‌اش را از دست می‌دهد و صاحب تجربه جدیدی می‌شود.

به گزارش گروه فرهنگی ایرنا، «زندگی پس از زندگی» روایت افرادی است که در تجربه مرگ تقریبی، از کالبد جسم خارج شدند و تا آستانه مرگ رفتند و بازگشتند. در این برنامه مخاطبان برنامه مهمان روایت های شگفت انگیز تجربه گران مرگ تقریبی از عالم غیب می‌شوند. همان طور که گفته شد آنها مرگ تقریبی و نه مرگ واقعی را تجربه کرده‌اند؛ بنابراین گفته‌هایشان مورد تایید تمامی کارشناسان دینی نیست.

زیا اسماعیلی کارشناس علوم اجتماعی، احساسش پس از تماشاى یکی از قسمت‌های برنامه زندگی پس از زندگی را این‌گونه روایت کرده است: این روزها برنامه‌ای از شبکه چهارم سیما پیش می‌شود که از نوعی دیگر و با زوایایی قابل تانی و تأمل است. بنده چند روز پیش بنا به توصیه دوست بزرگواری یکی دو قسمت از برنامه زندگی پس از زندگی را دنبال کردم. به نظر من بی تردید تا اینجا در این چند برنامه که دیدم برنامه دوشنبه شب زندگی حامد طهماسبی از مشهد درخشان‌تر توجه بود. جوانی که در غنغوان جوانی تصادف می کند و شرح ماجرای بسیار دردناک را راحت تعریف می کند؛ چون حالا چنانسی راحت دارد و حاکی از اعتلای روح او پس از این ماجراست و زیبایی ای را که به خاطر آن قبل از تصادف به آن می‌ناید و غرور داشته‌است از آن دست می‌دهد. بیان زیبای حامد طهماسبی در غرق در آن می‌کند و همذات پنداری عجیبی را در بیننده رقم می‌زند؛ چرا که مخاطب درک می‌کند او خودش است دارد این حرفها را می‌زند، خیالیابی و دروغ نیست و باور می‌کند. گرچه بخشی از پیشانی‌اش را پوشانده؛ اما زیبایی کلام و لحن آهنگین و آن آتشک‌های از دل برآمده چنان بر دل می‌نشیند که کوبی مخاطب هم دوست دارد مرگ را تجربه کند و آنچه را او مشاهده کرده دریافت کند. حامد تصادف می‌کند و تنها چند ساعتی یا کمتر با آن کس که او هیبت نورانی می‌خواندش ارتباط برقرار می‌کند و او را پله به پله در برخی وارد می‌کند که روحش را شاهد تمام خوبی‌ها و بدی‌هایی که در زندگی‌اش داشته می‌کند. در جایی از برنامه تعریف می‌کند: دعایی که پیرمرد درمانده و مستأصل در حق او در ده سالگی داشته، در تمام مراحل زندگی به کمکش می‌آید. پیرمرد حامد را به خاطر کمک او برای پیدا کردن کفش هایش در مسجد دعا می‌کند و به او می‌گوید: «جوون پاهات درد نیننه هیچ وقت». این دعا در تمام مراحل زندگی‌اش و هرجا تصادف و گرفتاری ای برایش پیش می‌آید، پیرمرد واقع می‌شود و پاهایش هیچ آسیبی نمی‌بیند و در امان می‌ماند.

این باور را چنان از عمق وجودش می‌گفت و اشک می‌ریخت و مخاطب را مجذوب خود می‌کرد که تمامیت نظرات الهی بر رفتار آدمی را به تصویر می‌کشید. در شرایطی که روح از بدن او جدا شده، حامد در برزخ رفتن و ماندن، ناظر جسم خویش و رفتار مشاهده‌کنندگان تصادف بود. حامد تمام فشار را تحمل می‌کند که برگردد به جسم اما بقول خودش آن «هیبت نورانی» اجازه بازگشت به او نمی‌دهد تا زندگی گذشته و اعمالش را بر رخ او بکشد. داستان پیرمرد آنجا جذاب و شنیدنی می‌شود که وقتی حامد به گذشته او بر می‌گردد می‌بیند، همه خانواده آن پیرمرد اهل دوختن کفش هستند و هر کفشی که دوخته می‌شود، فرشتگان بر آن بوسه می‌زنند و خانواده از این که توانسته‌اند زندگی دیگر به دست بیاورند خوشحال هستند. حامد آنجا عمق دعای پیرمرد را که «جوون الهی پاهات درد نیننه» را درک می‌کند. این داستان نقطه ای از خوبی‌های زندگی حامد است که در دوران برزخ به او نمایان می‌شود.

حامد سرگذشت دیگری را تعریف می‌کند که دردناکی‌اش بیش از تصور ماست. گویا او در کودکی در دوران هشت نه سالگی از بقالی محله شان پفکی برمی‌دارد و به تصریح خودش دزدی می‌کند و می‌خورد. در عالم برزخ این پفک دزدی را بر رخ او میکشند. زجر و رنج رفته بر او در شرح این مقال مجال نیست اما آنجا که احساس عذاب شدید می‌کند به «هیبت نورانی» می‌گوید چه کنم نجات پیدا کنم؟

در می‌یابد پس‌ر آن پیرمرد بقال، ایستگاه صلواتی دارد که برای فرزندان محروم لوازم التحریر هدیه می‌دهد همانجا به همان هیبت نورانی قول می‌دهد جبران کند و در کار خیر توزیع لوازم التحریر به محرومان مشارکت داشته باشد و در خواست فرصتی دیگر برای بازگشت به زندگی می‌کند. همانجا به او می‌گوید باید به قول خودت عمل کنی و او را باز می‌گرداند…

روح به جسمش باز می‌گردد و او را برای درمان اعزام می‌کنند و بقیه ماجرای زندگی‌اش! دردناک‌ترین کلامش آنجا بود که می‌گفت مردم به‌ه تصور اینکه او فوت کرده روی او پول فشار می‌ریختند در حالی که هنوز نفس می‌کشیده و زنده بوده و او اینها را می‌دیده و درک می‌کرده. حالا حامد به قول خودش جوان زیبا و رعنائی مغرور، حاضر نیست تجربه به دست آورده‌اش را با زیبایی از دست رفته‌ای که نزدیک بیست بار عمل جراحی شده عوض کند.

پژوهشگر و مدرس حوزه گردشگری بخش خصولتی مداخله‌جو و سستگانداز را بزرگ‌ترین مانع توسعه این صنعت دانست و گفت: برای مانع‌زدایی و پشتیبانی از این صنعت نیازمند یک مرجع حاکمیتی قانونی مقتدر هستیم.

به گزارش گروه فرهنگی ایرنا، گردشگری ایران با همه چاذبه‌ها و ویژگی‌هایی که دارد برای بالندگی و توسعه یافتگی هنوز مسیر طولانی در پیش دارد؛ دلایل بسیاری را می‌توان برشمرد که چرا صنعت گردشگری در چهار دهه گذشته به جایگاه خود در نظام برنامه‌ریزی اعم از برنامه بودجه سالانه و برنامه‌های پنج ساله توسعه نرسیده است. رویکردها و سیاست‌های متضاد و متعارض به گردشگری، بی‌توجهی به توسعه زیرساخت‌ها با محوریت و اولویت گردشگری، ضعف در تبلیغات و بازاریابی و معرفی مقاصد گردشگری، روندها و فرایندهای سختگیرانه در صدور مجوزها و موافقت‌های اصولی. در ۴۰ سال گذشته هر کدام سهمی از موانع توسعه این صنعت داشته‌اند.

حال آنکه گردشگری، صنعتی چندوجهی و بسیار ظریف و حساس است و چنانچه از زیرساخت نظری و مبنایی در لایه‌های سیاست‌گذار کلان کشور و قوانین مترقی بالادستی و مرجع و حمایت و پشتیبانی برنامه‌ریزان در حوزه قانون‌گذاری، اجرا و قضایی برخوردار نباشد با هر بحرانی از رخدادهای طبیعی تا جنگ و بیماری یا کوچک‌ترین بی‌توجهی یا بی‌مهری دولت‌ها و جوامع محلی، دچار خسارات جبران‌ناپذیر خواهد شد.

برای توسعه گردشگری باید به این نقطه مشترک برسیم که وجود منابع، چاذبه‌ها و ظرفیت‌ها در یک کشور صرفا برای افتخار و تمایز فرهنگی نیست، بلکه برای ابعاد مختلف توسعه و حتی حفاظت از همان منابع، باید گردشگری صنعتی درآمدزا باشد. صنعتی که بازار جهانی متنوع و رقابت‌پذیر دارد و بر مبنای عرضه و تقاضا مدیریت می‌شود، محصولات و خدمات آن نیازمند معرفی و بازاریابی است و قطعا در روند رشد با موانعی روبه‌رو بوده و به انواع پشتیبانی‌ها نیاز دارد.

محمدتقی رهنمایی در گفت‌وگو با خبرنگار فرهنگی ایرنا، گفت: برای مانع‌زدایی و پشتیبانی از صنعت گردشگری باید سازوکار و ابزار لازم ایجاد شود، یک ساختار و مرجع مقتدر قانونی هم در دولت هم در قوه قضاییه برای رسیدگی به حقوق سرمایه‌گذار و فعال بخش گردشگری باید وجود داشته باشد تا بتواند از بخش خصوصی در حوزه گردشگری و صنایع دستی قاطع و محکم حمایت کند.

پژوهشگر حوزه گردشگری با اشاره به شعار امسال تولید، مانع‌زدایی‌ها و پشتیبانی‌ها گفت: شعار و سیاست کلانی که از سوی رهبر معظم انقلاب برای سال ۱۴۰۰ انتخاب شده حاصل شناخت کامل، تجربه و آگاهی دقیق از اقتصاد و تولید کشور است؛ اگر چه جذب سرمایه یکی از مشکلات

اساسی در زمینه تولید و خدمات است، مهمتر از آن در مسیر فعالیت بخش خصوصی به ویژه در بخش گردشگری، دخالت‌ها و سنگ‌اندازی‌های بخش‌های خصولتی است. به دلیل جذابیت‌ها و ظرفیت‌ها در بخش‌های مختلف گردشگری ایران، مشکل سرمایه‌گذاری وجود ندارد، اما در حوزه‌های مختلف این‌صنعت، مانع‌تراشی، دخالت و بازدارندگی نیروهایی به وضوح دیده می‌شود که هیچ جایگاه قانونی هم ندارند و عموما هم توانایی فعالیت در این صنعت را ندارند اما به روش‌های مختلف جلوی فعالیت بقیه را می‌گیرند. همین مانع‌تراشی‌های نابجا، ریسک سرمایه‌گذاری را افزایش داده و تمایل به ورود سرمایه‌گذاران به این صنعت را کاهش داده است و همین خصولتی‌های ناکارآمد تلاش می‌کنند فعالان حوزه گردشگری را سخته و ناامید کنند. رهنمایی با تأکید بر ضرورت حمایت از سرمایه‌گذار حوزه گردشگری گفت: بخش خصوصی حوزه گردشگری توان مقابله با این بخش خصولتی مانع‌تراش و مداخله‌جو را ندارد، عوامل و اجزا خصولتی‌ها دستشان برای هر اقدام مانع‌زا و منفی، از حوزه کشاورزی و پرورش ماهی تا هتلداری و بخش‌های مختلف صنایع دستی، باز است.

پژوهشگر حوزه گردشگری دخالت‌های بخش خصولتی را ناشی از خلأ قانونی دانست و گفت: اگر قانون سرمایه‌گذاری حمایت‌کنند، زور هیچکس به آن نمی‌رسد، باید حفظ سرمایه بخش خصوصی تضمین شود، دولت و مجلس باید طرح جامعی را برای حمایت و پشتیبانی تصویب و اجرا کنند و از دخالت‌ها و ترفندهای سایر بخش‌های خصولتی جلوگیری کنند. اگر یک سرمایه‌گذار بخش گردشگری، یک هتل‌ساز یا هتلدار روابط سیاسی محلی و منطقه‌ای با ارکان و اجزا

وزیر میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی:

شیراز به میراث ادبی و تاریخی شهره است و پرورش مفاخر

شیراز و وضع بی‌مثالش» را مستانه بسراید و سعدی را که به قدم از شیراز می‌رود تا از قید بندگی آزاد شود، به سر، باز می‌گردد تا سر دهد عاشقانه شیراز را و بخواند «دست از دامنم نمی‌دارند، خاک شیراز و آب رکن آید».

شهرت این شهر تنها به حافظ و سعدی و شاعران پراوازه اش خلاصه نمی‌شود. شیراز شهر پادمانهای باستانی، باورهای اهورایی و اندیشه‌های پرغور اسلامی است که از دل تاریخی باشکوه به جای مانده است.

شهری که با هزاران جاذبه دلفریب و افسونگرش شهر تمام فصل‌ها نامیده می‌شود. شهری که نمی‌توان آوازه بهارها و حال و هوای دلنشین و غیرقابل وصف اردیبهشت‌هایش را کتمان کرد. اردیبهشتی که زیبایی بی‌ نظیر و عطر شکوفه‌های بهار نارنجش هوش از سر بر بیننده‌ای می‌برد و روح انسان را تازه می‌کند.

زمانی که به کوچه و خیابان های اردیبهشتی شیراز قدم می‌گذاریم، زمین زیر پایت آسمان می‌شود، شعر بر لبانت و عشق بر قلبت نقش می‌بندد.

هرچند که امسال حال و هوای اردیبهشتی شیراز با طعم تلخ کرونا آمیخته شده و این مهمان ناخوانده، گشت و گذار در این شهر زیبا و مسحور کننده را با محدودیت های زیادی مواجه کرده است اما طبیعت بهاری شیراز بی‌اعتنا به ویروس منحوس کرونا همچنان ردای سرسبز خود را بر تن دارد و هنوز هم پیام عشق و رویش را از سرابردن سبز درختان فریاد می‌زند.

شاید همین زیبایی های همیشه جاری و چشم‌نواز وزیر میراث‌فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی با بیان اینکه «شیراز به میراث ادبی و تاریخی شهره است و پرورش مفاخر» نوشت: «خوشا شیراز و وضع بی‌مثالش ا خداوند! نگه دار از زوالش».

به گزارش این رسانه و شعر و شیراز از یک ریشه‌اند. ریشه تومندی که حافظ را می‌برد به رکن آید و مصلا تا «خوشا

پژوهشگر حوزه گردشگری:

خصولتی‌های مداخله‌جو، مانع توسعه صنعت گردشگری هستند

دولت نداشته باشد از پس این بخش مانع‌تراش خصولتی هم نری‌آید، از طرفی گاهی افراد با سرمایه خودشان برای توسعه و زیرساخت یک روستا یا منطقه کمتربرخوردار، هزینه هم می‌کنند، اما این تنگ‌نظری بخش خصولتی سرمایه‌گذار را ناامید و پشیمان می‌کند.

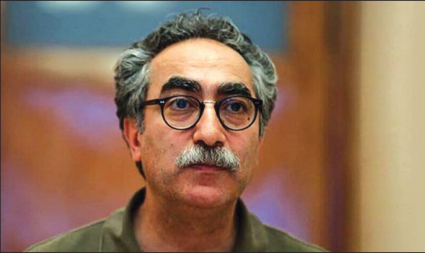
وی گفت: برای مانع‌زدایی و پشتیبانی از صنعت گردشگری باید سازوکار و ابزار لازم ایجاد شود، یک ساختار مرجع مقتدر قانونی هم در دولت هم در قوه قضاییه برای رسیدگی به حقوق سرمایه‌گذار و فعال بخش گردشگری باید شکل بگیرد تا بتواند از بخش خصوصی در حوزه گردشگری و صنایع دستی قاطع و محکم حمایت کند.

رهنمایی با اشاره به تازه تاسیس بودن (ساختار) وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی خاطرنشان کرد:

تا زمانی که موضوع توسعه صنعت گردشگری در کشور به یک اولویت و ضرورت تبدیل نشود، وزیر و وزارتخانه آن در کابینه جدی گرفته نمی‌شود. اگر دولت تصمیم دارد گردشگری جزء صنایع اول و درآمدزای کشور و در اولویت قرار گیرد، باید وزیر، وزارتخانه برنامه‌های توسعه آن مانند وزارت خارجه، کشور، نفت و جایگاه صنعت هم سطح با خودروسازی و ارتباطات، معادن و … چه بسا بالاتر قرار گیرد، نه وزارتخانه درجه سوم و در رده‌های آخر کابینه. پژوهشگر حوزه گردشگری با تأکید بر تغییر رویکرد

فرهاد توحیدی:

پژوهش عنصر اصلی باورپذیری فیلم است

نویسنده فیلم سینمایی «امکان مینا»، گفت: پژوهش پایه و اساس نوشتن فیلمنامه و ساخت هر فیلمی است که می‌تواند به آن عمق ببخشد و آن را باورپذیر کند.

به گزارش گروه فرهنگی ایرنا به نقل از روابط عمومی جایزه پژوهش سینمایی، فرهاد توحیدی درباره نقش پژوهش در ساختار فیلمنامه گفت: گاهی شما می‌خواهید بر اساس تجربه زیست خودتان فیلمنامه‌ای بنویسید بنابراین با استفاده از تجربیاتی که از پشت سر گذاشته اید، جلو می‌روید و فیلمنامه می‌نویسید اما در مورد فیلمنامه‌هایی که بر اساس تجربه زیسته نویسنده نیستند، همه‌چیز به تحقیق و پژوهش نیاز دارد. وی ادامه داد: حتی ددستی‌ترین موضوعات از پزشکی، مسائل حقوقی تا وکالت و شناخت موقعیت‌های صنعتی نیاز به تحقیق و پژوهش دارند تا نویسنده با این مشاغل، حوزه و محیط کاری‌شان آشنا شود و از آن‌ها شناختی به دست بیاورد که در خلق شخصیت و قصه به او کمک کند. چون در هر صورت یک نویسنده نمی‌تواند با همه مشاغل، مسائل و مشکلاتشان آشنا باشد بنابراین او به تحقیق نیاز دارد تا بتواند قصه‌ای باورپذیر بنویسد. نویسنده فیلم سینمایی «خماری»، با اشاره به فیلم‌های فانتزی و علمی-تخیلی تأکید کرد: حتی این نوع فیلم‌ها هم نیاز به تحقیق دارند. مثلا اگر امروز شما آخرین فیلم نولان را ببینید متوجه می‌شوید که او هرگز بدون پژوهش در زمینه فلسفه و فیزیک نمی‌توانسته است چنین فیلمنامه‌ای بنویسد و چنین فیلمی بسازد بنابراین اگر فیلم بر اساس پژوهش نباشد، درجه باورپذیری آن پایین می‌آید. وی ادامه داد: گاهی پژوهش‌های معنی‌وا وسیع‌تری پیدا می‌کنند مانند زمانی که بخواهید فیلمی از افراد دوره تاریخی خاصی بسازید یا زندگی یک شخصیت را به تصویر بکشید که

از آن تصریح کرد: در این شرایط وقتی داخل استودیو می‌رویم باید تمام شرایط و نکات را در نظر گرفته باشیم و خود این موضوع استرس‌ها و ملاحظات خاصی را ایجاد می‌کند. این‌که باید در این دوران مراقب استرس‌ها و رعایت حال میهمانان و کسانی که در برنامه حضور دارند و عوامل تولید باشیم شرایط خاصی را در تولید یک برنامه زنده می‌زند؛ این دقیقا همان موضوعی است که موجب می‌شود تا تولید و روی آنتن بردن برنامه زنده در دوران کرونا و غیر از این دوران اختلاف فاحشی داشته باشد.

این که خدای‌نکرده کسی مبتلا و درگیر نشود.

وی افزود: به عنوان یک تهیه‌کننده معتمد هم‌رگز نباید صحنه را خالی کنیم و رسالت ما این است که برنامه بسازیم، چه در زمانی که شرایط عادی بود و چه امروز که شرایط متفاوت است. من هم مانند بسیاری همکارانم این‌گونه نبودم که گوییم تا پایان دوران کرونا کار نمی‌کنیم؛ زیرا باید هر زمان که تلویزیون و رسانه به ما احتیاج دارد پای کار باشیم. ضمن این‌که در این دوران به دلیل برگزاری نشن مراسم اجتماعی و دورهمی های شخصی و بیشتر در خانه ماندن مردم، به نوعی مخاطبان تلویزیون بیشتر شدند.

تهیه‌کننده برنامه راهنمای مسافران کپکشان ادامه داد: اگر چه در این دوران استرس‌های ما بسیار زیاد و شرایط کار کردن بسیار دشوار بود کوشش کردیم با رعایت اصول بهداشتی همه همکاران از هر لحاظ در سلامتی باشند؛ به هر حال در یک محیط بسته با تعداد زیادی از افراد مشغول به کار هستیم و این موضوعی است که ریسک بیماری را افزایش می‌دهد.

نیکانلو در توضیح تفاوت شرایط تولید یک برنامه زنده در دوران کرونا و پیش

به صنعت گردشگری در مدیریت کلان کشور بیان کرد: قانونگذار و سیاستگذار، برنامه ریز و مجری باید نگاهش به این صنعت تغییر کند. البته نسبت به چهل سال گذشته بسیار تغییر ایجاد شده، اما اگر به دنبال کسب جایگاه و سهم از بازار اقتصادی جهان هستیم باید مفهوم گردشگری را بازتعریف کنیم.

رهنمایی با تقسیم‌بندی دوره‌های مدیریت گردشگری در ۴ دهه گذشته افزود: پس از پایان دفاع مقدس و آغاز برنامه اول توسعه کشور، گردشگری تا حدودی مورد توجه قرار گرفت؛ ذهنیت جامعه هم آرام آرام با گردشگری آشنا و همزمان تحولات ساختاری و تشکیلاتی آن هم آغاز شد، زیرا دیگر گردشگری(ایرانگردی و جهانگردی) صرفا به عنوان معاونت یک وزارتخانه پاسخگو عرضه و تقاضا در گردشگری نبود و به همین دلیل به یک سازمان مستقل تبدیل شد اما به یک طرح جامع نیازمند بود.

تشکیل سازمان میراث‌فرهنگی، گردشگری در دهه ۸۰ هم نتوانست نیاز ذاتی و درونی این صنعت را برطرف کند و با انتصاب‌های نامنتاب این سازمان عملا فقط به حیاط خلوت دولت‌ها تبدیل شده بود و مدیرانی که عموما تخصص و مطالعات راهبردی، حتی یک مقاله یا دوره فعالیت در هیچ‌کدام از حوزه‌های مرتبط با صنعت گردشگری را نداشتند، سکان این سازمان را به عهده گرفتند. البته در دو دهه اخیر برخی مدیران خوش‌فکر هم وارد مجموعه میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع‌دستی شدند، اما گردشگری همچنان جزء اولویت‌های توسعه‌ای دولت نبود.

رهنمایی افزود: مراجع جهانی ایران را جز ۱۰ کشور باستانی دنیا می‌شناسند. گفته می‌شود «ایران باستان یکی از امپراتوری های مقتدر جهان بوده است، و در سرزمین ایران هر ۳۰۰ متر در هر جهتی حرکت کنیم به یک اثر تاریخی باستانی برخورد می‌کنیم»؛ از طرفی مطرح می‌شود «ظرفیت‌ها و جاذبه‌های فرهنگی، طبیعی و آیینی و… بسیاری هم در کشور وجود دارد و ایرانیان مردمی میهمان‌دوست و میزبانانی شایسته هستند» همه این موارد درست و هیچ تردیدی هم بر این ادعاها وجود ندارد، اما برای چرخ صنعت گردشگری با این توانمندی‌ها و ظرفیت‌ها، یک موتور محرکه بر تپوان نیاز است.

پژوهشگر حوزه گردشگری خاطرنشان کرد: بار و ظرفیت حوزه میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی بسیار غنی و سنگین است، برای به حرکت در آوردن این ظرفیت به مدیران سیاستگذار و برنامه ریز توانا و با تجربه، کارشناسان متخصص و ماهر در راس و بدنه وزارتخانه و البته قوانین کارآمد و محرک‌های حمایتی تشویقی نیاز داریم. در هر سه حوزه این وزارتخانه باید افراد متخصص به کار گرفته شوند، قوانین را بشناسند و خلاهای قانونی را تشخیص دهند تا جایگاه وزارتخانه و ضرورت توجه به این حوزه را در سطح کلان حاکمیت ارتقا یابد.